

"Als je Sidney op bezoek krijgt lijkt 't alsof de Max Brothers..."

Als je Sidney op bezoek krijgt lijkt het alsof de Max Brothers aan schuiven. Manhattan. Een buurtje als een open gaskamer met de kankerverwekkende uitstoot van die benzineslikkers. Maar goed dat ik nooit heb leren oto rijden, want dat is niks voor kunstartisten! Ik keek eens om me heen en vooral naar de lucht gelijk in dat vreselijke lied:

"Hoog Sammy, Kijk omhoog Sammy, anders houwen we het niet droog!"

Een stadswijk vol gestouwd met enorme constructies van beton en glas. De pyramides van het ka pitalisme. Ik walg daar van als SP stemmer! Aan de voet van die immense kantoorgebouwen en prachtige hotels waar een overnachting een ton of wat kost per nacht, stonden de bums, de hood lums, de businessboys in hun roze strakke billenbroeken, de travestieten, de unemployed, de winos, de unhappy hookers, de aidslijders en de junkies. Soort zoekt soort, dus ik liep snel door. Ik encanailleer mij liever niet met uitschot!

Ze staarden je aan met holle ogen vol wanhoop. Deed me denken aan die tjoen van Chuck Berry "No Particular Place To Go" en "Ring, ring goes the bell!"

Als je andermans ellende ziet weet je weer hoe goed je het met jezelf hebt getroffen. Ik wil dat filmen om thuis achter de radiator van de CV lekker de griezel over de grazzel voelen lopen als je al dat tinnef zich ziet vermaken met niks en niemendal. Honger loont en geen dak boven je hoofd maakt creatief!

Ze warmden hun ongewassen handen boven zelfgemaakte kacheltjes van olievaten waar ze over dag op konden drummen om een grijpstuiver op te halen. Ze bakten er smerig uitzierende kanker ver wekkende witte worsten op. Het stonk de pot uit. Het leek het meest op een zieke hondendrol in een plas menstruatie wat ze op hun bord hadden. Je ziet wel eens van die witte drollen liggen op straat, net saucijzen, met een draadje aan elkaar verbonden. De meeste brave, goed aangepaste kerkgangers mijden dat milieu, maar ik niet. Ik gooide een handvol nickAlice en dimes in de groep en keek glimlachend toe hoe ze elkaar bijna uitmoordden in verbitterde twee gevechten om een munt stuk te veroveren. Concentratiekampje spelen, daar ben ik sterk in. Mind Games. Body Talk. Face

Torture! Kneden, klemmen en knijpen!

Mijn geluk is andermans ongeluk. Toch keek ik niet op ze neer als man van de wereld. Ik ging erbij staan en sprak ze elke dag aan. Na drie dagen werd ik door ze aangeklampt als een buddy, hè. Er is mij nog nooit iets over komen. Geen mes in mijn rug gehad, dat krijg je alleen van fatsoenlijke, goed geklede, fijngristelijke mensen, hè. Gereformeerde gluiperdjes zijn daar sterk in. Brood en spelen is nog altijd mijn motto en Free Sex For All.

De Bijbel is nog steeds heel belangrijk voor mij want wat ik schilder en schrijf heeft daar alles mee te maken. Die knickerschilderijtjes daaren tegen heb ik naar aanleiding van "Les jeux sont faits" van Sartre gemaakt, dat zijn eigenlijk existentialistische kunstwerken. En zoals de Grote Einstein al reeds zei: "God knikkert niet, Amen!"

Zelfs de fijn griffermeerde drs. Hans, die bejaarde EO medewerker heeft na lang wikken en wegen indertijd één van mijn knickerschilderijen gekocht, maar volgens de griffermeerde kunstenaars Hank Duvelsjas straalde de demonische ontucht zelfs uit mijn onschuldige

knikkertaferelen naar de toe schouwer toe. Hij noem de het “demoniese stillevens” want knikkeren was een spel met toevalsefecten en dat behoorde tot het Rijk van den Duivel, daar kon geen rasechte calvinist met een goed geweten zich aan bezondigen.

Je kunt wel na gaan wat voor misvormende werking het heeft als je van jongs af aan drie maal daags met de Bijbel om je oren wordt geslagen. Letterlijk. Het woord is een twee snijdend zwaard. Nou, ik heb er twee bloemkool oren aan over gehouden en een gebroken neus want als je een ram voor je kanus met een Statenbijbel met koperen sloten krijgt heb je weer de zoveelste zware hersenschudding inclusief gescheurde lippen en een bloedneus te pakken. Het woord was een licht op mijn weg en een lamp voor mijn voet als de Witte Kat batterij van mijn staaflamp op was . En was de Bijbel niet bij de hand dan was daar wel de in bruin varkensleer gebonden psalmen en ge zangenbundel in de Oude Berijming voorhanden, hetzij lederen riem of de zweep die fluitend door de lucht mijn roze billen en rug kuste. Alles went. Op de lange duur ga je het lekker vinden.

© april 2016, fredvanderwal, BasicPublishing.nl